

only to breed in Jylland in the most southerly part, viz. along the Flensborg Fjord and on the island of Als.

The immigration of the species into Jylland does not seem to have any direct connexion with the distribution of the bird in the eastern part of Denmark; here there was an immigration on the island of Lolland about 1870, and from this island the Oriole has been distributed in a westerly direction to Langeland and Fyn and in an easterly direction to Falster and Sjælland. The first year of breeding in the different parts of the country are marked on the chart of Fig. 1.

Now-a-days Denmark is the northern limit of the breeding-area of the Oriole in Central Europe, where it only occurs in the southern part of the country. The species is thus a rather common breeding bird in the most southerly part of Jylland and on the southern islands of Denmark, especially Als, Langeland, Lolland, Falster, Møen, and in the southern part of Sjælland. In addition, a few constant breeding places are to be found in the more northerly parts of Fyn and Sjælland, and it seems that the bird during late years has spread in some localities of the last-mentioned island. The breeding places are shown on the chart of Fig. 2, the black dots giving present and more constant breeding places, the circles former and more occasional breeding places.

Finally, Fig. 3 shows the occurrence of the Oriole in general, and it will be noted that this bird has been met with in nearly all parts of the country. It seems particularly to appear fairly near the coasts, and has been recorded from several of the small Danish islands.

ANMELDELSER

BERTIL ÖHRN: Fågelsjöar. Nordisk Rotogravyr, Stockholm. 255 S. Kr. 9.50 sv. [16,25]. Bogen er en Beskrivelse af Fuglesøer i Syd- og Mellemsverige og deres Beboere. Man er efterhaanden noget forvænt med Fotografier af Mosernes og Søernes Fugle, og noget Nyt, hvad Billederne angaar, byder dette Værk ikke; men Udvalget af Billeder er gennemgaaende godt, mange af Situationerne fornøjelige, og Dybtryksreproduktionen lader dem fuldtud komme til deres Ret. De over 100 Billeder af Fugle i ret stort Format ledsages af en kort Tekst omhandlende alle de

Arter af Fugle, som træffes i disse Søer, særlig de noget over 30 mere almindelige, som er afbildede. Uden nærmere at gaa ind paa Teksten kan jeg ikke undlade at gøre en enkelt Bemærkning. Ved Beskrivelsen af en Art angives dens Størrelse undertiden ved Sammenligning med en anden Art, men det er vildledende, naar det om Lille Lappedykker, *Podiceps rubricollis* siges, at den er „knap halvt saa stor som Toppet Lappedykker, *Podiceps cristatus*“; der skal dog vel mindst 4-5 af den lille for at veje en af de store op.

Beskrivelsen i Ord og Billeder af Fuglene optager fire Femtedele af Bogen, medens der paa den resterende Plads gives en Oversigt over Fuglesøerne i Syd- og Mellemsverige, af hvilke 8 betegnes som særlig gode, heriblandt den af danske fugleinteresserede saa velkendte Krankesjøen og den af Bengt Berg beskrevne Tåkern. Der fortælles indgaaende, hvilke geologiske Forhold der betinger Søernes Fuglerigdom. Denne viser sig størst, hvor Søerne findes paa Kalk- eller Kalklerunderlag; der omtales, hvorledes disse Forhold indvirker paa Vegetationen i og om Søerne og derigennem paa Fuglemængden. Plantevæksten i Søerne og deres Omgivelser beskrives, og der er smukke Billeder af nogle Karakterplanter, hvis Udseende man kender bedre end de noget fremmedklingende Navne. Ogsaa for Vindretningernes Indflydelse paa Fuglesøernes Plantevækst og Strandbreddernes Karakter gøres der Rede. Hele dette Afsnit er oplysende og kan læses med Udbytte af de mange danske, som har gæstet de svenske Fuglesøer; de gør blot vel i at huske, at „dike“ paa svensk (som paa ældre dansk) ikke betyder, hvad vi nu kalder Dige men Grøft.

Under den Udtørringsepidemi, som nu hersker i Danmark, er det værd at mærke sig følgende Ord af Forfatteren: „I sidste Halvdel af det nitende Aarhundrede blev det moderne med Udtørringer af Søer. De fleste Fuglesøer ligger jo i frugtbart Agerland, og det blev deres Ulykke. Det fede Mudder paa Bunden fik Bonden til at drømme om bølgende Kornmarker, og saa udtørredes Søen. Undertiden vandt han maaske et Stykke Agerjord, men lige saa ofte blev den vundne Mark gold Kalkjord eller Sump. Ofte tabte ogsaa den omkringliggende, dyrkede Jord sin naturlige Fugtighed og blev altfor tør. Som Helhed maa man sige, at Udbyttet sjældent svarede til Forventningerne“. Der citeres en anden Forfatter, som omtaler de kendte sørgelige Følger af Søernes og Mosernes Udtørring paa Gotland, hvor nu kun en enkelt af de store „Myrer“ er tilbage: „At tage Moserne under Ploven ser maaske godt ud paa Papiret, men Virkeligheden kommer nok til at tage sig anderledes ud. Det bliver maaske en Række bristede Illusioner, svegne Forhaabninger og et ufrugtbart Arbejde, thi Naturen kræver ubønhørligt den Tribut, som maa betales for hvert Angreb paa den, og før eller siden vinder den i Kampen.“

Det er Ord, som vi herhjemme kunde have godt af at lægge os paa Sinde; vore egne Erfaringer er jo iøvrigt ikke for straalende.